

Jeg glædede mig over den ophøjede plads man havde givet min byste. Jeg tænkte på, hvorledes jeg kunde indbilde mig at være åndelig tilstede langt hen i tiden. Jeg kunde glæde mig over, at man fortsatte min plan. Og skulde noget medlem ville bevæge Gruppen til at forstyrre den, vilde et andet medlem kunne pege på mig og sige: Han dær vilde nu vist, om han kunde, råbe: *quos ego* (frit oversat: Jeg skal lære Jer!).

Det var kun en drøm, men en drøm, som var bleven mig kær. Den *interparlamentariske* „kæphest“ har nemlig været mig kærere end mine andre: kvindesagen, forholdstalsvalgmåden o. s. v.

Ved at flyttes ned blandt andre byster i Hallen blev jeg vel på en måde „flyttet op“. Jeg vilde komme nærmere til de „store“, til „partiførerne“. Men jeg har jo aldrig spillet en rolle i den egenlig »aktuelle« politik. Jeg har så ofte indtaget særstillinger, at det er mest overensstemmende med den historiske sandhed, når min byste også får en særstilling. Skal jeg forlade ensomheden i mit kære Interparlement, sker det unægtelig med et suk. Men . . .“

* * *

Nedennævnte Gipsafstøbninger af Buster, der i sin Tid er udført paa Bestilling af Folketingsmand Grosserer A. Hage modelerede af H. V. Bissen, er indkøbt af Slotsarkitekt Thorvald Jørgensen (med Undtagelse af den sidste i Rækken, der er skænket Rigsdagen af den paagældendes Dattersøn, fhv. Folketingsmand Pingels Dødsbo) til Opsættelse i Rigsdagshallens Vinduesnicher:

1. A. W. Moltke.
 2. Monrad.
 3. Madvig.
 4. Grundtvig.
 5. A. Hage.
 6. J. C. Jacobsen.
 7. J. C. Drewsen.
-